

скърбена, и сърдита на наукѣтъ и на книгытъ, които ми дадохъ. Г-нъ Бранко и братъ му дойдохъ да обѣдватъ у насъ. Тѣ сѣдехъ на Салона и чекахъ баща ми, който четеше долу писма. Като туко дознахъ, че е тамо Г-нъ Бранко, побързахъ да излѣзъ, защото знаехъ, че съмъ ушъ обычлива, разумна и учена нѣщичко. Но когато стигнахъ до вратѣтъ чухъ, че ся разговарать за мене, и азъ поприслушахъ. Ахъ! Сестро, не могъ да ся удържъ за да не плачъ още, когато ся сѣтъ за почестѣтъ, която ми давахъ, като си приказвахъ за мене туй. „Тя има лошъ духъ, и ще бѣде чума на дружеството.“ — Да думать че щъ бѣдъ чума!! Слушайте, сестро, туй е най-лошо нѣщо на свѣта. Думаше, че съмъ още и горделива, като діаволъ, и че съмъ присмихулка, и че много по-добрѣ щело было да бѣде да си остана ненаучена, отколкото да слѣдувамъ да ся учъ; защото науката като умножи мойтъ лошевинъ, щела была съвършенно да мя развали. Подиръ туй, той говори и за васъ. „Тя е твърдѣ обычлива, рѣче; тя малко говори, но сичко що рѣче хваща си мѣсто, и за да быхъ ималъ едно чедо на нейныя характеръ далъ быхъ що ми е най-милъ и драго на свѣта.“ Той щеше още нѣщо да говори, но като чу, че ся качеше баща ми, мълкна, а азъ ся затворихъ въ одаѣтъ си за да плачъ. Тѣ мя выкахъ да обѣдвамъ, но азъ имъ казахъ, че мя болеше главъ, само да не глѣдамъ този лошъ чловѣкъ, който друго мысли, а друго приказва. Подиръ обѣдъ просихъ отъ майкѣ си дозволеніе за да дойдъ да ви видъ, и като ви обада сичко туй, да ви попытамъ какво правите вый, та сте толко паметна, безъ да сте чума и присмихулка.